

kamyon

Epey bir zaman buradan uzaklarda kalmıştım. Yabancı bir ülkedeydim. Her şey çok başkaydı. Her şey...

İnsan, bir yerde yabancı olunca, şöylesinden bir rahatlık kazanıyor: Canınız bir şeye mi sıkıldı, yolunda gitmeyen bir şey mi var, çevreyle mi uyuşamadınız, bay falan ya da bayan filanla bir derdiniz mi oldu, diyorsunuz ki kendinize: "Canım, yabancılık işte..."

Sanki, yabancı olmasanız bunlar olmayacakmış gibi görünüyor. Derdinizi yabancılığa yükleyince, biraz olsun rahatlıyorsunuz.

Evet, o zaman her şey çok başkaydı. İyi miydi, kötü müydü bilemiyorum. Çok başkaydı. Her şey...

Sonra, döndüm.

Uzun süren ateşli bir hastalıktan yeni kalkmış

gibiyim şimdi. Birçok şeye yeniden başlamam gerekiyor. Yürümeyi bile sanki yeniden mi öğrenmek zorundayım, öyleye benziyor. Üstelik, hiç de kolay oluyor değil.

Yeğenim altı yaşında. Ve bana çok yardımı dokunuyor. Elimden tutuyor, çıkıyoruz evden, giriyoruz anayola, uzun yürüyüşler yapıyoruz. Kentin gürültüsüne ve insanların davranışlarına yeniden alışmak istiyorum. Ateşi düşmüş olmak önemli bir duygulanım, ürküyorum. Yalnız olmak istemiyorum. Yeğenim elimden tutuyor.

Biliyorum, tutmasa, düşeceğim.

Onun bunu bildiğini pek sanmıyorum. Yine de, sanki bilirmiş gibi tutuyor. Ve o elimden tutunca, güvenle yürüyorum kalabalığın ortasında.

Geldiğim ilk günlerde ona “Yakışıklı” adını taktım. “Yakışıklı, şu benim sigarayı getiriversen ya...” dedim.

Bir baktı.

Kimse ona öyle dememiş miydi?

Ağır ağır gitti, koşa koşa geldi. Yaktım sigaramı, kibriti üfledi yeğenim. Sonraları bunu görev edindi. Ben çok sigara içiyorum şimdi, o da çok kibrit üflüyor.

Bir gün ona yine “Yakışıklı” demiştim ki, söylendi:

“Bi de yakışıklı çıkmış!..”

“Yakışıklı demek kötü şey değil ki...” dedim. “Ah, isterdim ben de yakışıklı olmayı...”

Düşündü biraz.

Gitti, döndü dolaştı, geldi.

“Hadi, yine söyle...” dedi.

“Neyi?”

“Hani, demin dedin ya...”

“Yakışıklı!”

Güldü.

Güldü mü, üzüm çekirdeği gibi bir çukurluk gelir dudağının kıyıcığına oturur.

Ben de öperim.

Başkaları da öyle çağırıyor şimdi, adı “Yakışıklı” kaldı.

Altı yaşındaysa da, Türkçeyi Başbakan’ımızdan daha güzel konuşuyor. En çok “çünkü” demeyi seviyor. “Çünkü” diye açıklamaya başlıyor, kendini dışa vurmuş oluyor.

Elinde resimli bir dergiyle geldi, dedi ki:

“Bana bunun öyküsünü anlatır mısın?”

Bense yıllardır hikâye yazmaya özenirdim, utandım.

“Keşke dayısına çekmese...” diyorum şimdi.
“Adam olsa...”

Büyüsün, kamyon sürücüsü olacak. Oyuncak bir kamyon getirmiştin ona, iyi de oldu. Annesi hiç istemiyordur kamyonculuğu ya, şimdi düşünüyorum ki, akli başında kamyon sürücüleri de çok gerekli, ne de olsa...

Kendine söz vermiş: Sigara içmeyecekmiş. Bıyık da bırakmayacakmış. (Sakalı çıksın istiyor elbet.) Ben de bir şey demiyorum, sigara içmeden ve bıyık bırakmadan kamyon sürülür sanıyor.

Şimdi takılıyor aklıma: Sürülmez mi?

Bugün yeğenimle yine sokağa çıktık.

Doğrusu hani içimden geliyor da değildi. Onunla insanların arasında olmak başlangıçtaki ilginçliğini yitirmişti. Rahat bırakmıyorlardı. Dert olmaya başlamıştı.

Herkes, bizi baba oğul sanıyordu. Bu da onların alaylarına, gülmelerine varıyordu.

Önceleri pek de aldırıyor değildim. Bende gülmelik bir şeyler zaten hiç eksik olmamıştı ki... Onları nasıl kandırıyorum diye, hani dalgamı bile geçiyordum.

Yeğenimse, sokakta benim yanımdayken bir başkılığın varlığını seziyordu ya, neyin nesi olduğunu anlayamıyordu. Anlar diye, benim de yüreğim ağzıma geliyordu.

Sanki, şu benim canımı çok sıkışmış sözcüğü yeğenime ille de öğreteceklerdi...

Onunla pek sık birlikte görünmemin iyi olmayacağını düşünmekte gecikmedim. Sonra bir de şunu düşündüm: Niçin öyle birden yaşlanmak isteği uyanıyordu içimde? Dede torun sansınlar istiyordum belki. Belki de, bunun biraz daha saygın bir durum olacağını umuyordum.

Bugün yine sokuldu yeğenim:

“Bir tıraş olsana...” dedi.

Belki annem öğretiyordur. Ben kendimi kapmış koyvermişsem, gelip böyle sokuluyor.

“Boş ver...” dedim.

Dinletemedim.

Kalktım, tıraşa durdum. O da dikildi yanımda, nereye daha sabun sürmem gerekmekte, gösterdi. İyi de, kanatırsam kötü. Korkuyor. Başımından da gitmiyor.

Tıraş bitince, öpücüğü de esirgemiyor işte. Sonra da, ne diyor?

“Şu bıyıklarının ucunu biraz kes!”